

opusdei.org

Àudio del prelat (19 març del 2020): Sant Josep i la seguretat de l'impossible

En la festivitat de sant Josep, el prelat de l'Opus Dei convida a tenir "la seguretat de l'impossible", com la va tenir el sant patriarca, "l'home del somriure permanent i de l'encongiment d'espatlles". Meditació predicada a l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau (Roma, 19 març del 2020).

19/03/2020

Meditació predicada a l'església
prelaticia de Santa Maria de la Pau
(Roma, 19 març 2020)

La segona lectura de la missa d'avui en aquesta gran solemnitat de sant Josep –que tant contingut té per a nosaltres i per a tota l'Església– ens presenta, en primer lloc, la figura d'Abraham. Aquest gran patriarca, que també l'Església ha considerat, després, com el nostre pare en la fe.

Diu sant Pau a l'Epístola als romans que llegirem avui, que Abraham, “en l'esperança, va creure contra tota esperança”. I va creure contra tota esperança que seria pare de molts pobles, i això li va valer la justificació.

Coneixem bé la història d'Abraham: aquesta disponibilitat en el voler de Déu quan era un voler poc comprensible humanament. Ser pare de molts pobles en les circumstàncies d'edat que es trobava. Després,

aquest posar-se en camí cap a un lloc sense saber on anava, confiat que seria Déu qui aniria mostrant a cada moment què havia de fer, allò que havia de planejar. Una fe gran.

Aquesta figura ens la presenta avui la litúrgia com un preàmbul a sant Josep, a aquest gran patriarca del nou testament, el nostre pare i senyor sant Josep. Veiem aquí també, molt en primeríssim lloc, la fe gran de sant Josep.

I ara, en la nostra oració, dirigint-nos a sant Josep, li demanem que ens aconseguixi una fe molt gran. A ell, a qui anomenem el nostre pare i senyor, li demanem que ens aconseguixi una fe sense condicions, una fe que comporti una confiança completa en el Senyor, un fiar-nos-en del tot.

Avui en la missa hi ha dos evangelis possibles. El de sant Mateu ens explica com es va enfrontar sant

Josep a un misteri, el grandíssim misteri de l'Encarnació.

Humanament ho descobreix i, com a just que és, no vol denunciar Maria, vol deixar-la en secret. Però arriba després un somni. Un somni en què se li transmet res menys que el Misteri: “Perquè el que hi ha en ella ve de l'Esperit Sant. Tindrà un Fill, i tu li posaràs per nom Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels pecats”. Quan Josep es va despertar, va fer el que l'Àngel del Senyor li havia manat”. Certament, és un somni especial acompanyat de tota la gràcia de Déu per a la claredat.

I, després, coneixem molt bé com era l'actitud de sant Josep davant fenòmens extraordinaris: el naixement, després d'haver-ho preparat tot amb gran afecte. De Natzaret han d'anar a Betlem, on no troben lloc; més encara, han d'anar corrent de nit a Egipte, fugint. Ell, que havia escoltat de l'Àngel que

aquest Nen és el que salvarà el seu poble dels pecats. No obstant això, no és capaç de salvar-se a si mateix, ha de fugir. Amb una incertesa gran, perquè no se li diu: “Ves a Egipte per un temps determinat”; sinó: “Ves-hi fins que jo et digui”. Podrien ser mesos, podrien ser anys, podrien ser setmanes... És la disponibilitat davant el que el Senyor ens demana, quan això que ens demana comporta un dubte especial, concretament en l'imprevisible, quan el futur es posa una mica incontrolable. Però aquí hi ha la fe, la fe de fiar-nos del Senyor.

També nosaltres, en moltes ocasions, en la nostra vida trobarem moments –probablement no amb un caràcter tan extraordinari– en què d'alguna manera hem de posar en un primer pla fiar-nos del Senyor. Ho demanarem per a tots, especialment, avui, a sant Josep: que ens fiem del Senyor. I que ens fiem del Senyor a través dels mitjans pels quals Ell vol

parlar-nos. Sant Josep podria haver pensat: “[He tingut] un somni, he somiat això, però ja m'ho diran d'una manera clara”.

Una fe gran. I després, aquest tornar d'Egipte. Obeir pensant, també, posant responsabilitat pròpia, posant iniciativa per tornar a Natzaret, en lloc de quedar-se a Betlem. És l'obediència de la fe. Fiar-nos-en, fiar-nos del Senyor. Senyor, ajuda'ns a fiar-nos de tu. A fiar-nos de tot el que ens arriba de la teva providència, també quan és així, extraordinària. Perquè sapiguem obeir. Perquè sabent obeir per amor, siguem lliures.

Una obediència que no és deixar de pensar. El nostre Pare [sant Josepmaria], precisament referint-se a sant Josep, ens deia en una homilia que, en les diverses circumstàncies de la seva vida, el patriarca no renuncia a pensar, ni fa desistiment

de la seva responsabilitat. Per això, la nostra obediència als plans de Déu, en les coses grans i en les petites, ha de ser feta a base de llibertat i, per tant, de responsabilitat, de fer les coses perquè volem. Perquè volem, i així serem sempre lliures. Quantes vegades ho hem meditat seguint els ensenyaments del nostre Pare. No som lliures simplement per la capacitat de poder triar entre una cosa o una altra: som lliures perquè podem estimar, perquè podem sentir-nos –com deia també el nostre Pare– lliures com ocells. També lliures en aquestes circumstàncies en què estem tancats pel coronavirus. Som lliures com ocells, perquè podem estimar. Podem estimar i, per tant, fer-ho tot, sofrir-ho tot per amor; en conseqüència, perquè ens dona la gana.

Sant Josep és per a nosaltres també un model en les coses ordinàries, en la monotonia de la vida ordinària.

També el nostre Pare ens diu: què pot esperar de la vida un habitant d'un llogaret perdut, com era Natzaret? Només treball tots els dies, sempre amb el mateix esforç. I, en acabar la jornada, una casa pobra i petita per reposar les forces i recomençar l'endemà la tasca.

Així és la nostra vida. Un dia de treball i un altre, sense particulars novetats. Però, què podem esperar?, pregunta el nostre Pare. Què podia esperar, sant Josep? I continua: el nom de Josep en hebreu significa “Déu afegirà”. I Déu afegeix, en la vida santa dels qui compleixen la seva voluntat, dimensions insospitades. Allò que és important, allò que dona el seu valor a tot, el que és diví. I aquesta és la nostra vida.

Et donem gràcies, Senyor, i et demanem per intercessió de sant Josep, avui especialment, que ens

facis entendre la grandesa de la vida ordinària. Això que tantes vegades hem meditat i que tantes vegades necessitem tornar a aprendre: la grandesa de la vida ordinària. I, concretament, la grandesa de la vida de treball.

Perquè Déu, a aquesta vida nostra, aparentment monòtona, posa –com deia el nostre Pare– el que és diví. I, què és el que és diví? El que és diví és Ell mateix, el que és diví és la seva Presència, la seva Gràcia; el que és diví és l'eficàcia sobrenatural del nostre treball. És fer diví el nostre treball, fent que sigui una realitat santa.

De sant Josep coneixem pocs detalls de la seva vida, però podem imaginar el seu treball a Natzaret. Com treballaria, especialment, amb Jesús? Nosaltres, Senyor, volem treballar amb tu, volem que el nostre treball diari, corrent, ordinari, tingui també

aquest afegir el que és diví, que sigui, sobretot, la teva presència. Que treballem amb tu, Senyor. Que sigui, amb paraules o sense paraules, una cosa habitual en el nostre dia i en el nostre treball dir-te, Senyor: “Jesús, farem això entre els dos”. És així. Això ens ha de donar, d'una banda, alegria, seguretat; i també la responsabilitat que no estem fent alguna cosa nostra, sols, sinó que estem fent alguna cosa que és molt de Déu, una col·laboració amb Jesucrist en tot el que fem.

Fe: la fe de sant Josep. Esperança: la fe que fonamenta l'esperança. Aquella esperança que, com llegim a l'Epístola als colossencs està posada en allò que “ens és reservat en el Cel”. I aquí hem de veure també el nostre treball, en l'esperança del que “ens és reservat en el Cel”. I ja ara, no només quan per la gràcia i la misericòrdia de Déu anem al Cel, si som fidels, sinó que ja ara el que ens

és reservat en el Cel és tota l'ajuda de Déu, tot l'afecte de Déu, tot aquest mirar-nos el Senyor amorosament a tota hora.

Quina és la nostra esperança? Què esperem nosaltres durant el dia? Tantes coses. Però que la nostra esperança estigui en el Cel. Que sigui fruit de la fe, l'esperança fruit de la fe. Que estiguem sempre esperant, amb una segura esperança, el que és diví en la nostra vida.

I això també ens donarà seguretat davant les coses que ens semblin difícils en la nostra pròpia vida espiritual, que tantes vegades – davant la consciència de la vocació a la santedat– ens podrà semblar impossible, davant l'experiència – tantes vegades repetida– de les nostres limitacions i misèries. Tantes vegades ens semblarà impossible la realització de la missió apostòlica – transformar aquest món, portar

aquest món a Déu, posar a Crist en el cim de totes les activitats humanes—tantes vegades, humanament, direm: “Senyor, això és impossible; però nosaltres, Senyor, et demanem aquí, davant el cos del nostre Pare, que ens donis —com va tenir el nostre Pare— la seguretat de l'impossible”.

Com sant Josep. Sant Josep va tenir la seguretat de l'impossible. I aquesta seguretat ens farà també imitar sant Josep en això que deia el nostre Pare, que veia en la figura de sant Josep l'home del somriure permanent i l'encongiment d'espatlles. Un encongiment d'espatlles no d'indiferència, sinó de: “Bé, és igual [el que passi], perquè sigui el que sigui, aquí, hi ha l'eficàcia”.

I el somriure permanent. En l'evangeli no veiem el somriure de sant Josep, però podem —amb el nostre Pare—, sens dubte, imaginar-nos el seu rostre amable, el seu

rostre simpàtic, el seu rostre ple de somriure permanent que dona alegria als altres, que dona seguretat als altres. Nosaltres et demanem també, Senyor, per intercessió de sant Josep, que siguem gent que sap somriure, que sapiguem somriure també quan hi ha dificultats, quan trobem la contrarietat. Sabem bé, i ho haurem experimentat amb certa freqüència, allò que deia el nostre Pare: que a vegades un somriure és la millor mortificació. Perquè a vegades costa esforç somriure, perquè hi ha dificultats, hi ha preocupacions, hi ha malaltia. Pot costar somriure. I el somriure, llavors, no és una cosa fictícia. Pot i ha de ser profundament autèntica, perquè és aquest saber somriure sabent que en això el Senyor està posant el que és diví en la nostra vida. I saber somriure també per ajudar els altres, per donar seguretat, per donar alegria.

Davant les situacions difícils, hem de saber somriure i saber, sobretot, resar. Ahir el Papa Francesc, a propòsit de la pandèmia, feia aquesta invitació: “Invoca sempre sant Josep, sobretot en els moments difícils, i confia la teva existència a aquest gran sant”. També ara, unint-nos a l'oració del Papa, demanem precisament a sant Josep, que acabi, que abreugi aquest temps difícil per a tantíssimes persones a tot el món.

Fe, esperança i caritat. L'amor. La fe que obra mitjançant la caritat. Podem imaginar l'afecte de sant Josep pel Nen Jesús, l'afecte de sant Josep per la Mare de Déu. Un afecte fet de servei, de dedicació, de responsabilitat per tirar endavant aquesta família santa.

I la caritat té a veure amb la fidelitat, una fidelitat que avui precisament volem amb sant Josep, renovar. Diguem al Senyor, una vegada més li

ho diem ara: “Aquí estic, Senyor, per allò que vulguis”. A més, donant-te les gràcies, perquè som molt conscients que aquest poder-nos lliurar al Senyor, aquest poder donar-nos del tot és un gran do que el Senyor ens dona, que el Senyor ens ofereix.

Benet XVI, en una ocasió, deia que la fidelitat al llarg del temps és el nom de l'amor. Efectivament, tot en el fet de renovar la nostra fidelitat és el nom de l'amor, ha de ser una cosa que sorgeix de l'amor, d'estimar, de desitjar la unió amb el Senyor i, en conseqüència, d'estimar els altres, perquè la nostra fidelitat als plans de Déu, la fidelitat a la nostra vocació cristiana, a la nostra vocació a l'Obra és amor al Senyor, amor als altres, renovat en el temps.

Avui demanem, especialment també ara, al Senyor a través de sant Josep, per la fidelitat de tots, per la

renovació de la fidelitat de tots a l'Obra. Que tots tinguem molt viva sempre la consciència que la fidelitat a la vocació és fidelitat a Jesucrist. És, sí, fidelitat a una manera de viure, a una missió, a un esperit, però això és fidelitat a Jesucrist, de tal manera que ens hem de sentir sempre molt del Senyor.

Sant Pau diu allò de: “Si vivim, vivim per al Senyor; i si morim, morim per al Senyor; per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor” (Rom, 14,8). I aquesta és la nostra gran identitat. La nostra identitat és que “som del Senyor”.

La nostra fidelitat és reafirmar amb agraïment que “som del Senyor”. I tot això també mitjançant la fidelitat, lògicament, a l'esperit que hem rebut del nostre Pare: avui és el seu sant. És lògic que avui acudim també, especialment, a la seva intercessió. Aquesta fidelitat nostra que avui

volem renovar amb una voluntarietat actual, forta, és fidelitat al nostre Pare. Que no vegem el nostre Pare –no el veiem així– com una figura passada de la història, sí admirable, que ens ha deixat uns escrits estupends... Que vegem també aquesta fidelitat com va dir Pau VI a Àlvar, amb aquell consell: “Quan hagi de decidir alguna cosa, pensi com decidiria el fundador, i així ho encertarà”. I Àlvar va comentar que li va fer molta alegria aquest consell, perquè era el que estava ja fent des del primer moment.

Que també la fidelitat nostra tingui aquest matís –per a nosaltres molt important– de fidelitat al nostre Pare: fomentar l'interès per conèixer-lo millor, per conèixer millor el seu esperit, els seus escrits, la seva vida, que ens ajudaran, precisament, a ser més fidels en les coses ordinàries, en el treball, en les coses petites de cada dia, en l'avui i ara. I, ahora, a ser

fidels quan en alguna ocasió se'ns presentin, igual que Sant Josep, circumstàncies especials, particularment difícils.

Fidelitat. Fidelitat al llarg del temps és el nom de l'amor. I és així: el nostre amor és amor de correspondència. I per això, en gran mesura, o més que en gran mesura objecte molt fonamental de la nostra fe, és la fe en l'amor de Déu per nosaltres. Perquè el nostre amor, la nostra fidelitat sigui correspondència: saber-nos estimats pel Senyor. Com deia el nostre Pare, ho recordàvem abans, saber-nos mirats amorosament per Déu a tota hora, a tota hora. Que no estem mai sols, no només perquè estem, gràcies a Déu, envoltats de persones que ens estimen: és que hi ha el Senyor amb nosaltres. És tan amb nosaltres el Senyor que som una cosa seva: *Domini sumus.*

Per això la fidelitat ha de ser una fidelitat plena d'alegria. Ho és. I avui, en renovar la nostra fidelitat, volem que sigui també una renovació de l'alegria amb què afrontem cada cosa que tenim entre mans, en el treball, en les circumstàncies actuals tan peculiars per l'epidèmia. Viure amb alegria.

Viure amb alegria, amb aquell somriure permanent de sant Josep, perquè és el que el Senyor vol. Ser fidels al Senyor és també estar contents. Quan no estem contents no estem sent fidels, perquè el Senyor vol la nostra alegria: “Que la meva joia sigui també la vostra i la vostra joia sigui completa” (Jn 15,11).

És estupend pensar que Déu el que vol és que estiguem contents, que siguem feliços. I no sols això, sinó que, a més, ens dona tots els mitjans per ser feliços. I ens dona, sobretot,

la seva presència, el seu amor, la seva companyia.

I amb aquesta fe, amb aquesta esperança, amb aquesta caritat, amb aquesta correspondència fidel, volem que sigui una fidelitat apostòlica. No pot ser d'una altra manera. La nostra identificació amb Crist ens porta, necessàriament, a l'afany d'ànimes, que d'una manera especial, ahir, vam posar en mans de sant Josep. I que avui, amb paraules del nostre Pare, ho diem al Senyor posant com a intermediari sant Josep: “Ànimes, ànimes d'apòstol, són per a tu, per a la teva glòria”. Ho repetirem molt, potser avui: “Ànimes, ànimes d'apòstol, són per a tu, per a la teva glòria”. Recorrent el món, perquè tot el món és nostre –ens l'ha donat en heretat el Senyor–, recorrent el món des de l'Amèrica del Nord, l'Amèrica del Sud, Àsia, Àfrica, Europa, Oceania: “Ànimes, ànimes d'apòstol, són per a tu, per a la teva glòria”.

Acabem acudint amb sant Josep, a Maria, Mare nostra, i amb Maria i amb Josep a Jesús, a aquesta trinitat de la terra (Jesús, Maria i Josep): que ens portin sempre de la mà a la Trinitat del Cel, a aquest Déu nostre al qual pertanyem. *Domini sumus*, “som del Senyor”.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audio-del-
prelat-19-marc-2020-sant-josep/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audio-del-prelat-19-marc-2020-sant-josep/)
(05/08/2025)